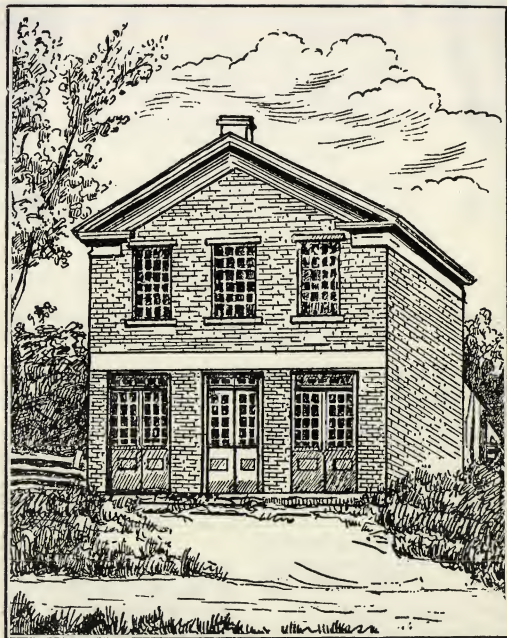

De Ster

Geboorteplaats van de Zusters-Hulp-Vereeniging,
welke op 17 Maart 1842 werd opgericht.

(Zie blz. 214)

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

45e Jaargang

—

No. 14

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

A. D. JONGKEES, Redacteur

Gij weet het, want gij waart toen geboren, en uwe dagen zijn vele in getal. Job 38 : 21.

INHOUD

DE LEER VAN DE KERK MET BETREKKING TOT DEN MENSCH	211
VOOR JONGE OOGEN door Oom Ben	215
VAN DE REDACTIE:	
WAT „IED'RE STOND MIJ WACHT”	216
DE ZWARE TIJD	218
SAMENWERKING.	219
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING.	222
DE KLEINE JOHANNES door Frederik van Eeden	223

WIJ LEVEREN ALLE SOORTEN

Drukwerk

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJKSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

n.v. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden

Telefoon 20950 - Giro 79376

Voor het inbinden van Uw boeken is bij ons het adres!!!

DE LEER VAN DE KERK MET BETREKKING TOT DEN MENSCH

Door Ouderling B. H. ROBERTS

IN BELANG volgend op hetgeen de Kerk leert aangaande God, is hetgeen zij leert met betrekking tot den mensch. Naast God is de mensch zekerlijk het voornaamst in het heelal; want of wij hem beschouwen van het standpunt van zijne betrekking tot andere dieren, de schoonheid en majesteit van zijn lichamelijk organisme, de verhevenheid van zijne verstandelijke vermogens of de edelheid van zijn geestelijk streven, zal telkens iets gevonden worden, dat hem eene bijzondere plaats in het heelal aanwijst, en dat ook goede gronden voor het geloof zal leveren, dat eene speciale betrekking tusschen hem en de Godheid bestaat.

De onderscheiding, aan den mensch boven alle andere bekende schepselen gegeven, mocht er den Psalmist wel toe leiden om te zeggen, toen hij tot God sprak:

„Wat is de mensch, dat Gij zijner gedenkt? en de zoon des menschen, dat Gij hem bezoekt? en hebt hem een weinig minder gemaakt dan de engelen, en hebt hem met eer en heerlijkheid gekroond. Gij doet hem heerschen over de werken Uwer handen; Gij hebt alles onder zijne voeten gezet.” (Ps. 8:5-7).

De vraag van den Psalmist, „wat is de mensch?” wordt door de Kerk beantwoord — „De zoon van God,” en dit verklaart, waarom het is, dat God Zich zijner herinnert. De Profeet Joseph Smith leerde, dat de geesten der menschen een bestaan hadden bij God

in eene andere wereld, vóór zij in den tabernakel des vleesches woonden; dat God de Vader hunner geesten, en Jezus Christus de Eerstgeborene is. (Leer en Verbonden 93). Dit bestaan was tastbaar; het behelsde de werkelijkheden van het leven in het hemelsche koninkrijk. Iedere geest was zoowel daar een wezen als ieder mensch in dit tegenwoordige leven. Iedere geest had daar zijnen vrijen wil, zooals ieder mensch dien hier heeft; en had de vrijheid om te handelen, zooals hij verkoos.¹⁾ „Bij de eerste organisatie in den hemel,” zeide de Profeet, „waren wij allen tegenwoordig, en zagen den Zaligmaker gekozen en aangesteld en het plan tot zaligheid gemaakt worden, en wij keurden het goed.”

Sommige geesten oefenden hunnen vrijen wil in die mate uit, dat zij tegen God opstonden. Lucifer, de Zoon van den Morgen, deed zulks, en trok met zich weg een derde gedeelte van de heirscharen des hemels; en zij werden de duivel en zijne engelen.²⁾ Dit is niet alleen de leering van Joseph Smith, maar ook van den Bijbel. (Zie Openb. 12:7—12, II Petr. 2:4, Jud:6.)

Een ding echter leerde Joseph Smith, hetwelk, zoover mij bekend is, de Bijbel niet leert, n.l. dat de geesten der menschen in

¹⁾ Leer en Verb. 93:29—31.

²⁾ Leer en Verb. 29:36—38, ook Paarl van Groote Waarde.

hun voorbestaan verschillende graden van ontwikkeling en van edelheid van karakter hebben bereikt. In het Boek van Abraham staat geschreven:

„Nu, de Heere heeft mij, Abraham, de verstandelijke wezens getoond, die georganiseerd waren, vóór de wereld was; en onder dezen waren er velen van de edelen en grooten; en God zag deze zielen, dat zij goed waren, en Hij stond in het midden van hen, en Hij zeide, „Dezen zal Ik tot Mijne heerschers maken;” want Hij stond onder diegenen, die geesten waren, en Hij zeide tot mij, „Abraham, gij zijt een van dezen, gij waart gekozen, vóór gij geboren waart.” (Paarl van Groote Waarde.)

Deze leerstelling werpt een heerlijk licht op het wezen en de natuur van den mensch. Niet-tegenstaande den grooten invloed van afkomst en omgeving op het karakter, kunnen wij, in het licht van deze leerstelling, verstaan hoe het is, dat in weerwil van onverschillige ouders en verdorven omgeving sommige karakters oprijzen, die waarlijk deugdzaam en groot zijn; en zulks alleen door de kracht van dat verstand en die edelheid, die hunne geesten in het hemelsche koninkrijk hadden bereikt, vóór zij op aarde in het lichaam kwamen. De grootheid hunner ziel kon niet geheel onderdrukt worden door de omgeving in dit leven, hoe ongunstig deze voor hunne ontwikkeling ook ware. Zoals de zon zich door wolken en mist, die haren glans somtijds verduisteren, heenwerkt, zoo rijzen deze geesten, door hunne aangeboren edelheid aangevuurd, en dóór alle nadee-

lige omstandigheden, die eene lage geboorte en een ijzeren levenslot vergezellen, heenbrekende tot hunne oorspronkelijke hoogte van ware grootheid.

Indien een breeder overzicht van het menschdom genomen wordt, en die voordeelen en nadeelen in overweging genomen worden waaronder gansche geslachten, volken en menschenrassen geleefd hebben; indien het feit van hun voorbestaan bedacht wordt in verband met dat andere feit, dat de geesten der menschen van ongelijke ontwikkeling en van iederen graad van edelheid waren, vóór zij op deze aarde kwamen; indien men zich herinnert, dat alle geesten in den staat van dat voorbestaan eenen vrijen wil hadden, en dat zij daar alle graden van getrouwheid aan waarheid en gerechtigheid aan den dag legden, van hen die dapper voor het recht stredden, tot hen, die er geheel en al ontrouw aan waren en tegen God in opstand kwamen; indien men verder in gedachten houdt, dat deze geesten ongetwijfeld in dit aardsche leven beloofd worden voor hunne getrouwheid en ijver in dat voorbestaan — indien dit alles, zeg ik, in overweging genomen wordt, zal veel van hetgeen menige edele menschen verbijsterd heeft in hunne poging om de verschillende omstandigheden, waaronder de menschen geleefd hebben, met de rechtvaardigheid en genade Gods overeen te brengen, verdwijnen.

De leer van het voorbestaan der geesten, en hunne betrekking van zoonschap tot de Godheid, is zonder eenigen twijfel een

schriftuurlijke leerstelling; maar het schijnt voor de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen voorbehouden geweest te zijn, om er door hare leering duidelijkheid en kracht aan te geven. Het vaderschap van God, en als noodzakelijke gevolgtrekking, het broederschap van den mensch, zijn gewone uitdrukkingen, die in deze dagen veel in gebruik zijn; maar het is te betwijfelen, of zij tot het verstand van den mensch ooit een bepaald begrip hebben gebracht van de werkelijke betrekking van vader en zoon, die tusschen den mensch en de Godheid bestaat. In den mond van vele sekten worden de uitdrukkingen, waarover hier sprake is, altijd gebruikt om de eene of andere geheimzinnige of onbepaalde betrekking te noemen, die niet duidelijk verklaart of niet verklaarbaar is. Het was voor den grooten profeet dezer dagen voorbehouden, zeg ik nog eens, om aan deze uitdrukkingen werkelijkheid te geven. Hij verklaarde, dat de betrekking zoo wezenlijk was als die op aarde tusschen vader en zoon bestaat; dat de geest des menschen werkelijk de afstammeling der Godheid is — „Een vonk komende van zijn eigen eeuwige vuur.” Volgens hem waren het vaderschap van God en het broederschap van den mensch niet enkel min of meer schoone abstracte beelden, maar eene werkelijkheid. De woorden door den Zaligmaker der menschen aan Zijne discipelen geleerd als de behoorlijke manier om de Godheid aan te spreken — „Onze Vader, Die in de hemelen zijt” — zijn geen woordenvloed zonder beteekenis, maar Hij gaf daarin

de ware betrekking tusschen den mensch en God te kennen.

De leer van de Kerk wordt gesteund door de woorden van Paulus in zijne redevoering tot de Grieken op den Marsheuvel, waar hij op eene goedkeurende wijze de woorden van den Griekschen dichter Aratus aanhaalde — gelijk ook eenige van uwe poëten gezegd hebben: *Want wij zijn ook Zijn geslacht.*” „Wij dan, zijnde Gods geslacht, moeten niet meenen, dat de Godheid goud of zilver of steen gelijk zij, welke door menschenkunst en bedenking gesneden zijn.” (Hand. 17: 28, 29.)¹⁾

Wat de toekomst van den mensch betreft, leert de Kerk de letterlijke opstanding van de dooden; dat is, de vereeniging wederom van den geest en het lichaam na den dood. En van dien tijd verder, leert zij het eeuwigdurende voorbestaan van het leven in dien graad van heerlijkheid, die voor de ontwikkeling door ieder persoon bereikt, geschikt is — daar ieder mensch zal geoordeeld worden naar zijne

¹⁾ Het volgende is, ten deele, het gedicht:

„Met Zeüs beginnen wij — laat
 [geene sterfelijke stem
 Zeüs ongeprezen laten. Zeüs vult
 [de woningen der menschen,
 De straten, de markten, — Zeüs
 [vult de zee, het strand,
 De havens — overal leven wij in
 [Zeüs.
 Wij zijn ook zijn geslacht. Goed
 [zijnde voor den mensch,
 Geeft Hij voortteekens; zet de
 [menschen aan het werk
 Door de noodzakelijkheid van het
 [dagelijksch brood; enz.”

werken. ¹⁾ Die toekomstige staat zal bedeed zijn met alle mogelijke middelen van vooruitgang op het verstandelijk, zedelijk en geestelijk gebied, van trap tot trap tot God opklimmende door verschillende graden van ontwikkeling, eer, heerlijkheid en macht, totdat zij ten laatste, al het booze overwonnen en al het goede in zich vereenigd hebbende, met Jezus zullen zitten in Zijnen troon, zooals Hij overwon en met Zijnen Vader gezeten is in Zijnen troon. (Openb. 3 : 21).

Met deze stellingen aangaande het verledene en de toekomst van den mensch, beschouwt de Kerk het tegenwoordige bestaan slechts als een proeftijd, waar de mensch die ondervinding verwerft en die kennis verkrijgt, die hem zal voorbereiden voor zijnen toekomstigen staat van ontwikkeling en heerlijkheid, die hem wacht, indien hij in dit leven het doel zijner zending op aarde vervult.

Impr. Era.

¹⁾ De Kerk spreekt zich echter niet uit over het lot van degenen, die na verlicht te zijn geweest, en de hemelsche gaven gesmaakt te hebben, en deelhebbers geworden te zijn van den Heiligen Geest, het goede woord van God en de krachten der toekomstige eeuw — zich geheel en al van de waarheid afwenden, en zichzelf den Zoon van God wederom kruisigen en openlijk te schande maken. (Hebr. 6 : 4-6).

Aangaande dezulken — die, door hunne groote zonde van hoogverraad tegen God, de Zonen des Verderfs worden — is de leer van de Kerk, dat God „zalig maakt al de werken Zijner handen, uitgezonderd de Zonen des Verderfs, die den Zoon verloochenen, nadat de Vader Hem geopenbaard heeft; daarom verlost Hij allen, uitgezonderd deze — zij zullen weggaan in eeuwigdurende straf, waar hun worm niet sterft, en het vuur niet wordt uitgebluscht, hetgeen hunne kwelling is; en het einde daarvan, noch de plaats daarvan, noch hunne kwelling, weet geen mensch; het was ook niet geopenbaard, noch is, noch zal aan den mensch geopenbaard worden, behalve aan hen die daarvan deelhebbers zullen gemaakt worden. Nochtans toon Ik, de Heere, het aan velen in visioen, doch sluit het onmiddellijk wederom, daarom verstaan zij daarvan niet het einde, noch de breedte, de hoogte, de diepte, de ellende er van, noch eenig mensch behalve hen, die tot deze verdoemenis verordineerd worden (Leer en Verb. 76 : 43—48).

• • •

BIJ DE VOORPAGINA

Op een bovenkamer van het op het voorblad voorkomend huis werd op 17 Maart 1842 de Zusters-Hulpvereëning door den Profet Joseph Smith met enkelen der leidende vrouwen opgericht. Sinds haar oprichting is deze organisatie over alle deelen van de wereld verspreid met een ledental van meer dan 75000.

Voor jonge Oogen

De dood spreekt.

In een moderne gelijkenis vertelt Somerset Maugham, dat er eens een koopman was in Bagdad (in Perzië) die zijn dienstknecht naar de marktplaats zond om levensmiddelen te koopen, en na een poosje kwam de dienstknecht terug, bleek en bevende over al zijn leden en zeide: „Meester, zoeven werd ik op de marktplaats opzijgedrongen door iemand in de menigte, en toen ik mijn hoofd omwendde, zag ik dat het de Dood was. Hij keek mij aan en maakte een dreigend gebaar. Nu dan, leen mij asjeblijft uw paard, dan ga ik naar Samarra en daar zal de Dood mij niet vinden.”

De koopman leende zijn paard en de dienstknecht besteed het en vertrok ermede, zoo hard als het dier maar draven kon. Toen ging de koopman naar de marktplaats en zag mij daar staan (zoo spreekt de Dood) in de menigte en kwam naar mij toe en sprak:

„Waarom hebt u een dreigend gebaar gemaakt naar mijn dienst-

knecht toen u hem vanmorgen aankeek?”

„Dat was geen dreigend gebaar”, zeide ik. „dat was een onwillekeurige beweging van verassing, Ik was verbaasd hem in Bagdad te zien, want volgens mijn aantekenboekje moet ik hem hedenavond in Samarra ontmoeten.”

Waarom vluchtte de dienstknecht naar Samarra? Om aan den dood te ontkomen, niet waar? En het hielp hem niets! Integendeel. Hij werkte de ontmoeting zelf in de hand. Wij behoeven niet bevreesd te zijn voor den Dood, kinderen. Hij is menigmaal heel vriendelijk. Hij weet den weg naar ons Hemelsch tehuis en hij komt als wij op zijn agenda staan. Dat weet onze Heiland, die een plaatsje voor ons bereidt als wij Hem liefhebben. En als de Dood wenkt, is het geen dreigend gebaar, al lijkt hij vaak stuursch. De Dood is een dienstknecht van onzen Heiland en een heel trouwe dienstknecht.

Oom Ben.

• • •

Gezamenlijke opzegging voor de maand Aug.

AVONDMAALSVERS

Mosiah 2:17: „Wanneer gij in den dienst van uw naasten zijt, zijt gij enkel in den dienst van God.”

Schenkt ons Uwen zegen, Heer,
 Dat dit Avondmaal ons leer'
 't Zinnebeeld van vleesch en bloed,
 Van Uw liefde wondergoed.

15 JULI 1940

VAN DE REDACTIE

WAT „IED'RE STOND MIJ WACHT.”

Deze regel van een gedicht geeft uitdrukking aan hetgeen het toekomstbeeld voor de geheele menschheid veranderen kan.

„O, Leven Gods, dat ied're stond mij wacht”. Wanneer wij dit beseffen, wendt de gekerkerde gedachte zich af van hare angsten naar een troostende belofte. Een gordijn wordt weggeschoven. Het verschiet baadt zich in licht. De wereld is veranderd voor een ieder, die deze diepgaande verzekering ter harte neemt. Met geloof en vertrouwen kan hij elk uur tegemoet gaan, dat hem wacht.

In het algemeen maken wij menschen ons zeer bezorgd over de toekomst. Dreigend kwaad tracht ons den vrede te ontnemen. Wanneer eene beproeving daadwerkelijk komt, kunnen wij ons met moed, gezond verstand en vertrouwvol gebed opmaken om deze moeilijkheid tegemoet te gaan. Maar de influistering van komende moeilijkheden sluit maar weinig hoop op hulp in zich. Het brengt ons hoofdzakelijk het dreigend onheil voor oogen. En daardoor zullen wij, al streven wij ernaar God nu te vertrouwen, niet altijd zien, dat God die heden Zijn schepping onderhoudt ook in de toekomst nabij zal zijn, gereed en in staat ons te helpen. Toch helpt hetgeen Christus ons leerde, ons, om vastberaden en vertrouwend koers te houden, tegen elke bedreiging van vrees in.

Wij moeten leeren verstaan,

dat de tegenwoordigheid van God nu en altijd aanwezig is om ons te redden. Liefde — geen moeilijkheid wacht ons. Als wij aanvaarden, dat goddelijke liefde immer tegenwoordig is, moeten wij met evenveel vertrouwen onze toekomst in handen stellen van de voorzienende bescherming, als wij er het heden aan toevertrouwen.

Op een mooien zomermorgen, wandelend langs het strand der zee, zag een jong meisje, hoe het strand en de zee beide overstroemd werden door het teere licht van de opgaande zon. Een eind verder wierp een rotsachtige kaap een groote donkere schaduw over het strand en zij liep er recht op af. Het zag er echter zoo grauw en weinig aanlokkelijk uit, dat zij bang was om in die schaduw te treden. Het zou voorbij zijn met dien zonnigen morgen. Doorlopend echter en de donkere strook betredend, merkte zij, dat het daar doorstraalt was van een zacht licht, eenigszins wazig en op zijne wijze even schoon als het volle zonlicht geweest was.

De Psalmdichter heeft lang geleden uitgeroepen: „Bedde ik mij in de hel, zie, Gij zijt daar.” „Al ging ik ook in een dal der schaduw des doods, ik zoude geen kwaad vreezen. want Gij zijt met mij; uw stok en uw staf, die vertroosten mij.” Al hetgeen er uit ziet als een schaduw vóór ons, kan, als wij er bij komen, blijken

een plaats te zijn, die door de tegenwoordigheid zelf van Liefde, teeder verlicht en verwarmd en liefelijk gesierd is.

Verder gaand, bemerken wij, dat het daar, waar schaduw scheen te zijn, altijd rijk en liefelijk geweest is, door de onveranderlijke tegenwoordigheid van Goddelijk Leven, dat voor immer, al wat tot het leven behoort, omvat. Wij hadden, toen de weg voor ons lag, onze gedachten niet genoegzaam opgeheven om te zien, dat ook dáár het licht zou zijn. Als wij heden onze gedachten en ons leven hierheen richten, beschermen wij in dezelfde mate, dat, wat wij onze toekomst noemen.

Eene overwinning heden over zonde behaald, het begrijpen van Waarheid heden verworven, vestigt in gelijke mate onze veiligheid voor later tijden. Wanneer dan de een of andere omstandigheid, welke wij in de toekomst verwacht hebben, tot het heden geworden is, zullen wij bevinden, dat de genade Gods, die op dit oogenblik in ons werkt, daarin reeds heeft voorzien. En Zijne genade zal ook verder aan allen, die Hem zoeken, bewijzen, dat er bij God geen duistere, onzekere toekomst is, maar alleen een glorieus, door God bestuurd heden, waarin geen ongegronde angsten kunnen binnendringen.

Vóór hen, die dit inzien, ligt het weten, dat God tegenwoordig is en elke omstandigheid beheerscht, nog voor deze opdaagt. Wanneer de gebeurtenis plaats grijpt, zal de Goddelijke Liefde op die plaats gereed staan, om hun die willen zien, te bewijzen, dat alle lasten licht zijn. Door

opwaarts te gaan in gebed, zullen wij Hem vinden en gaan inzien, dat Zijne al-bevredigende tegenwoordigheid de toevlucht aller eeuwen is, de open haven voor de verlangens van ons hart.

Het Goddelijk-Zijn, ons leven en onze gedachten in toenemende mate beheerschend zal elke plaats en omstandigheid hervormen naar Zijne heerlijkheid, het zal elke menselijke omstandigheid maken

De Heer is mijn Herder

tot een mogelijkheid om het goede te gebruiken.

Waarlijk aan Goddelijk Leven behoort „ied're stond". Zijn heilige tegenwoordigheid omvat voor immer de gansche schepping in de veiligheid der alles onderhoudende Liefde.

Overgenomen en vertaald
door T. M.

De zware tijd.

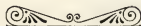
Wat al angsten die ons worgen,
 Grauw van wezen en gewaad!
 Weten wij, of ons nog morgen
 Werk en brood te wachten staat?
 't Kan toch, dat wij straat na straat
 Beed'len met een hart van zorgen,
 Dat geen hoop meer houdt geborgen,
 Of men ons toch werken laat!

Angst en nood nijpt 't allen kant,
 Drukt soms dood ons vast gelooven
 Dat een God toch troont daarboven,
 Die het àl houdt in Zijn hand,
 Overmoed en onverstand
 Van de heerschers kan betoomen,
 En de wereld overstroomen
 Met de gaven van Zijn hand.

Toch, ginds aan der dagen rand
 Valt uit verre hemelkringen
 Soms een zacht en aarz'lend zingen,
 En door vensterloozen wand
 Vangt een nieuwe dag te lichten
 Aan, en over donkre aard,
 Gaat de zwarte schaduw zwichten
 En trekt weg van onzen waard.

En de hoop, die niet kan sterven,
 En 't geloof, de klem ontvlucht,
 Durft zich aarz'lend weer verwerven
 Dieper teugen frissche lucht,
 Angst en zorg, 't valt àl aan scherven,
 Harts benauwenis, ze vlucht!
 God kan ons een heil doen erven,
 Dat geen zware tijd meer ducht!

F. Poley-Scheele.

HET WAS EEN stralende zomerdag, een dag die als het ware een ieder uitnoodigde naar buiten te gaan en te zien naar het wonder dat in de natuur gewrocht was door de heerlijke zonnestrallen. Ik was zoo bevoorrecht, uitgenoodigd te worden door een oud vriend, die als houtvester oopen groot buiten woonde.

Zoo vroeg mogelijk was ik naar de plaats van bestemming vertrokken om toch niets van de schoone dag te missen. We zwierwen door tuinen, landerijen en bosschen en alles sprak tot me van een God Wiens bedoeling het was de wereld voor de menschen zoo mooi mogelijk te maken.

We waren aangekomen op een plaats welke mijn verwondering wekte, alles wat ik tot nu toe gezien had getuigde van netheid en schoonheid en van een bewakende hand die dit alles ten goede leidde.

Terwijl zich aan de eene zijde van het pad een schoone boschage verhief, toonde de andere kant niets dan bloedarme en doode stammen en planten. De houtvester had deze verwondering schijnbaar wel verwacht want hij zeide tot mij: „We hebben al veel geloopen en je zult wel moe zijn, doch hier in dit boschgedeelte is het heerlijk rusten en onder-

tusschen zal ik je vertellen hoe het komt dat deze plaats zoo geheel anders is dan het overige gedeelte.”

We zochten een goede plaats en ik verlustigde mij in het zien van de schoonheid om mij heen.

Hooge forsche eiken zorgden voor een heerlijk schaduwgevend dak en daaronder groeiden welig de mooiste bloemen en planten. Sommige gedeelten van de grond waren met klimop bedekt, andere met mos, kortom het was een volmaakt plekje. Verlangend om te hooren wat mijn vriend mij te vertellen had, schikte ik me tot luisteren en mijn vriend begon:

„Zooals je weet leefden verschillende generaties van ons al op dit buitengoed, mijn grootvader was bij de toenmalige bezitter reeds houtvester en ik ben dus de vierde in ons geslacht die dit ambt waarneemt. Wat ik je nu ga vertellen weet ik van mijn vader, die dit alles heeft medegemaakt. Hij was een groot natuurliefhebber en van kind af aan meer in gezelschap van boomen en planten geweest dan van iets anders. Zoo kwam het dat hij de taal van de natuur leerde verstaan. Ja, kijk maar niet zoo verwonderd, als ik zeg de taal, want er is meer contact en leven in de plantenwereld dan een opper-

vlaklig waarnemer zou denken. Door zijn vader, mijn grootvader dus, was een aanvang gemaakt met de beplanting van dit boschgedeelte en de opzet was, dat aan beide zijden van het pad een zelfde boschage zou verrijzen. Jonge eiken werden neergezet met de bedoeling dat deze de beschermers zouden worden van alles wat daar verder zou ontluiken. Kleinere boomen, heesters, planten, bloemen, alles werd met kunstenaarshand en met liefde geplant, zooals je aan dit plekje wel kunt waarnemen. Alles groeide prachtig, de boschages aan beide kanten wedijverden als het ware met elkaar wie het weelderigst en het schoonst zou prijken. Evenals hier waren er ook gedeelten klimop en de mooie groene bladeren gaven zelfs in de winter een frissche tint aan het bosch.

Grootvader was reeds heengegaan — en mijn vader was trots op zijn werk en vertoefde gaarne op die plaats en hield alles zoo goed hij kon in stand. Op een morgen dat vader daar weer langs kwam, zag en hoorde hij een vreemde beweging in het boschgedeelte, aan den overkant. Hij zag booze blikken werpen naar de eiken, de klimop kroop naar elke boom en plant en had het druk met spreken en ieder scheen het roerend met hem eens. Vader zette zijn natuurooren open om te verstaan en schrok van de domme praatjes die ze elkander vertelden.

„Ja,” zeide de klimop, „die eiken verbeelden zich dat zij alleen maar zoo hoog enforsch kunnen zijn en ze beletten de zonnestralen om voldoende bij ons te komen, alleen omdat ze niet willen dat wij ook

zoo flink worden, en dan die heerlijke wind, die voelen we ook haast niet. Neen, ik weet het zeker, als die eiken er niet waren, werden we ook zoo groot: wij moeten het niet langer dulden, om altijd maar de minste te zijn, je zult zien, ik ga direct beginnen om naar boven te kruipen en jullie moet dit ook doen, als er maar eerst wat bladeren en takken weg zijn, komt de volle zon en kunnen jullie ook zoo hoog worden.” „Ja, ja,” knikten de meeste planten, „je hebt gelijk, die eiken zijn veel te trots en gunnen ons niets, wij zullen ook toonen dat we groeikracht genoeg bezitten.” Een enkele wijzere boom schudde zijn hoofd en raadde het af. „Weest toch niet zoo dwaas, en weest tevreden, als onze bloemen zoo hoog zijn kunnen de menschen ze toch niet zien en als alles zoo hoog is, wordt het onder in het bosch toch dun en doorzichtig.”

Het viooltje keek vriendelijk naar die enkele wijze boomen en zeide; „Ja, ik ben tevreden hier, want ik kan altijd zoo heerlijk opzien in de blijde gezichten van de menschen die mij beneden ontwaren en toch ook mooi vinden”.

Het hielp echter niet, de meerderheid geloofde de klimop en zegde hun hulp toe. Toen mijn vader de volgende keer kwam, zag hij dat alle eikeboomen reeds gedeeltelijk bedekt waren met klimop. Hij keek op naar de forsche eikeboom en zag dat deze treurig naar beneden keek, elk worteltje dat de klimop in zijn stam boorde deed hem pijn en koste hem zijn hartebloed. De eiken probeerden de klimop tot

rede te brengen". „Blijf toch beneden" zeiden ze, „je zult ons nog dooden en wat moet er dan van al die andere planten en bloemen worden. Weet je dan niet dat we jullie beschermers zijn, dat we de te heete zonnestralen voor je opvangen, zoodat jullie teerder vezels niet verschroeid worden en dat we de stormen het hoofd bieden en zorgen dat ze jullie geen schade doen. Pas toch op voor mijn jonge eiken, ik heb zoo kwistig eikels gestrooid omdat we daarboven versterking noodig hebben, dit kunnen alleen de eiken doen, onze jonge eiken moeten hoog worden, dan strengelen we de takken in elkaar en beschermen we het verdere bosch voor alles wat nadeelig kan zijn".

De eigenwijze klimop en de andere heesters lachten de eik uit, en zeiden: „Ja, we weten nu wel beter, je praat mooi, maar je denkt alleen maar aan jezelf, je wilt heerschen en koning zijn, wacht maar, over een poosje zijn we daarboven bij je."

Mijn vader begreep, evenals de eik, dat het bosch ten doode gedoemd was als de klimop zijn werk voortzette. Terwijl vader daar stond kwam de heer van de bezitting en vader vertelde hem wat hij had waargenomen en zeide dat hij zoo spoedig mogelijk de klimop zou verwijderen. De grondbezitter verzette zich er tegen en wilde ook niet gelooven dat het zoo nadeelig zou zijn. „Zie toch eens hoe mooi het staat" zeide hij „die klimop rond die stam is werkelijk veel mooier dan de gewone eikenstam. Neen, ik wil dat je het laat blijven."

Hoe vader ook praatte, het

hielp niet, hij moest dit boschgedeelte aan haar lot overlaten, de bezitter wilde wel eens zien of de natuur ook niet in staat was voor zich zelf te zorgen. Het gedeelte waar we hier zitten verzorgde vader zorgvuldig, reinigde het van onkruid en snoeide waar het noodig was. De overzijde ging echter haar onzaligen gang. Dikwijls deden de eiken een beroep op de andere boomen, maar tevergeefs. De klimop klom al hooger en hooger, elken zomer kwamen er minder bladeren aan den eik, omdat zijn hartebloed hem werd ontnomen. De lagere boomen juichten, nu kwam er meer zon tot hen en ze rekten hunne halzen om vooral hoog te worden. Ze gaven elk jaar wel minder bloemen, maar dat deerde hen niet. „Alles kan niet gelijk" zeiden ze „we zijn nu aan het hooger worden en later komen de bloemen wel weer" en zoo werd alles spichtig en dun en groeide naar boven, de jongere eiken waren reeds lang dood, maar dat deerde hen niet; „er zijn trotsaards genoeg" zeiden ze. Zoo ging het voort, in tegenstelling met deze mooie kant van het bosch, werd het daar steeds dunner.

Sommigen, die er geen verstand van hadden, zeiden: „Kijk eens, hoe mooi die klimop zoo hoog om die boomen" en dan lachte de klimop trotsch en zeide: „zie zoo, nu bewonderen ze mij"; en hij priemde en priemde zijn worteltjes tweemaal zoo diep in het vleesch van den eik.

Vader was reeds heengegaan, diep bedroefd over de eigenzinnigheid van zijn geliefde planten. Een storm stak op, en 's morgens, toen ik ging zien wat de storm

had aangericht, kwam ik hier en zag alles neergeslagen liggen.

De uitgeputte eiken hadden geen kracht meer om de storm te weerstaan, zij waren neergedrukt, alles wat hen bij de val in den weg kwam medesleurend...

En hier ziet U nu het resultaat van iets dat mooi had kunnen zijn maar door gebrek aan vertrouwen en samenwerking vernietigd is.

Ik zat in diep nadenken verzonken, zag naar de stralende schoonheid om me heen en keek op naar het heerlijke bladerdak, dat juist genoeg zon doorliet om het bosch er vroolijk en licht te doen uitzien.

„Ja, ja,” wekte de stem van mijn vriend mij uit mijn overpeinzingen „hier kunnen de menschen hun levenslessen leeren, als ze maar willen verstaan.”

„Gaaf het in de wereld niet juist zoo? Is daar ook niet teveel ijverzucht, wordt daar ook niet veel van wat goed bedoeld is misverstaan?

Als een ieder zijn uiterste best deed op de hem toegewezen plaats zou de wereld overvloeien van schoonheid en liefde.

Daar is een leidende Hand, die een ieder zijn plaats gewezen heeft en gaarne de groote Houtvester wil zijn om elke intelligentie tot zijn recht te laten komen.

Dat is de eenheid, die Christus afsmeekte van Zijn Vader, of-schoon Christus in alles de meerderheid van den Vader erkende, kon hij toch trots en blijde zeggen „Ik en de Vader zijn één” Hij was ons ook hierin een voorbeeld. Hij vervulde Zijn taak zoo goed. Hij kon en gaf de mensch een duidelijk beeld met de gelijkenis van de talenten. Een ieder kreeg een verschillend aantal talenten, van dengene echter die er twee ontvangen had, werden er geen vijf als winst verlangd zooals van diegene die er vijf ontvangen had.

We gingen huiswaarts, ik een stuk rijker, door een levensles welke ik nooit hoopte te vergeten.

* * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Ingezegend.

Te Utrecht werd den 2en Juni 1940 door Ouderling J. Schipaanboord ingezegend Jan Bredewoud, door Oud. J. A. Juncker, Adrianus Gerardus Bredewoud en door Oud. D. Anjewierden Jr. Johannes Cornelis Bredewoud, zonen van Adrianus G. Bredewoud en Clazina Buursma.

Te Groningen werd op Zondag 23 Juni 1940, door Oud. T. Drent ingezegend Marchina Margaretha Olthof, dochter van Albert Olthof en Dina Bos.

Te Arnhem werd op 23 Juni door Oud. R. Middelhoven ingezegend, Tobias Ivoo Noteboom, zoon van

Tobias Noteboom en Maria Everdina Mathijssen.

Hartelijk gefeliciteerd.

Op 28 Juli a.s. hoopt ouderling Jean Henri Jeoseph Beekhuizen van de Amsterdamsche gemeente zijn 80sten geboortedag te vieren. Wij hopen dat hij nog vele jaren gespaard mag blijven en een gezegende levensavond zal mogen genieten.

Ontslagen en Aangesteld.

Op Zondag 7 Juli j.l. werd br. R. de Ronde, gem.pres. van Schiedam als zoodanig eervol ontslagen. In zijn plaats werd br. R. Schippers van Delft aangesteld.

De kleine Johannes

door Frederik van Eeden

Vervolg.

WAAROM zoudt ge niet blij zijn, daar ik uw vriend ben?"

„O Windekind! dat ben ik! dat ben ik! — maar ik moet toch huilen om al die menschen!"

„Waarom? — Gij behoeft niet bij hen te blijven, als u dat verdriet doet. Gij kunt hier wonen en mij altijd vergezellen. Wij zullen huizen in het dichtste van het bosch, in de eenzame, zonnige duinen of in het riet aan den vijver. Ik zal u overal brengen, op den bodem van het water tusschen de waterplanten, in de paleizen van elfen en in de woningen van de kabouters. Ik zal met u zweven over velden en wouden, over vreemde landen en zeeën. Ik zal spinnen fijne kleedderen voor u laten maken en u vleugels geven, zooals ik ze draag. Wij zullen leven van bloemengeur en met de elfen in het maanlicht dansen. Als de herfst komt, zullen wij met den zomer medetrekken, daarheen waar de hooge palmen oprijzen, waar kleurige bloemtrossen aan de rotsen hangen en het donkerblauw zeevlak schittert in de zon. En ik zal u altijd sprookjes vertellen. Wilt ge dat Johannes?"

„Zal ik nimmermeer onder menschen wonen?"

„Onder menschen wacht u eindelijk verdriet, verveling, vermoeienis en zorg. Dag aan dag zult gij tobben en zuchten onder den last van uw leven. Zij zullen uwe teedere ziel stooten en pijnigen door hun grofheden. Zij zullen u ter dood vervelen en martelen. Hebt gij de menschen meer lief dan mij?"

„Nee! nee! Windekind, ik wil bij u blijven!"

Nu kon hij toonen, hoeveel hij van Windekind hield. Ja! hij wilde allen en alles voor hem verlaten en vergeten. Zijn kamertje, Presto en zijn vader. Vol vreugde en vastberaden herhaalde hij zijn wensch.

De regen hield op. Onder grauwe wolken dóór, straalde een heldere glimlach van de zon over het woud, op de vochtige glanzende bladeren en op de droppels, die aan elk twijgje en halmpje fonkelden en de spinnewebben sierden, die over het eikenloof gespannen waren. Langzaam steeg een fijne nevel uit den vochtigen grond tusschen het kreupelhout omhoog, duizend zoete droomerige geuren medevoerend. — De meerle vloog nu in den hoogsten boomtop en zong in korte, innige melodieën tot de dalende zon, — als wilde zij toonen welke zang hier paste, in de plechtige avondstilte, bij de zachte begeleiding der valende droppen.

„Is dat niet schooner dan menschengeluid, Johannes? — Ja! de meerle weet wel den juisten toon te treffen. Hier is alles harmonie, zoo volkomen zult gij ze bij menschen nooit vinden."

„Wat is harmonie, Windekind?"

„Dat is hetzelfde als geluk. Het is dat, waarnaar alles streeft. Ook de menschen. Doch zij doen als jongens, die een vlinder willen vangen. Zij jagen haar juist weg door hun domme pogingen."

„Zal ik haar bij u vinden?"

„Ja, Johannes! — maar dan

moet gij de menschen vergeten. Het is een slecht begin, bij menschen geboren te zijn, — maar gij zijt nog jong, — gij moet alle herinnering aan uw menschenleven van u afzetten, — bij hen zoudt gij dwalen en in verwarring, strijd en ellende geraken, — het zou met u gaan als met den jongen meikever, van wien ik u vertelde.”

„Wat is daarmee verder gebeurd?”

„Hij heeft het heldere schijnsel gezien, waarvan de oude kever sprak; hij dacht niet beter te kunnen doen, dan er dadelijk heen te vliegen. Regelrecht vloog hij in een kamer en viel in menschenhanden. Drie dagen lang is hij daar gemarteld, — hij heeft in kartonnen doosjes gezeten, — men heeft hem draadjes aan de pooten gebonden en zoo laten vliegen, — toen heeft hij zich losgerukt, een vleugel en een poot verloren en is eindelijk, — hulpeloos op een vloerkleed rondkruipend en nog vruchteloos pogend den tuin te bereiken, — door een zwaren voet verpletterd.”

„Alle dieren, Johannes, die in den nacht ronddolen, zijn zoo goed kinderen van de zon als wij. En al hebben zij immer hunnen schitterenden vader gezien, toch drijft hen een onbewuste herinnering immer weer tot al waaraan licht ontstraalt. En duizende arme schepsels der duisternis vinden een jammerlijken dood door die liefde tot de zon, van wie zij sinds lang gescheiden en vervreemd zijn. Zoo brengt een onbegrepen, onweerstaanbare neiging de menschen ten verderve in de schijnbeelden van dat Grootte Licht, dat hen deed ontstaan en dat zij niet meer kennen.”

Vragend zag Johannes op naar Windekind's oogen. Doch zij waren diep en geheimvol, als de donkere hemel tusschen de sterren.

„Bedoelt gij God?” vroeg hij eindelijk schuchter.

„God?” — de diepe oogen lachten zacht. — „Ik weet, Johannes, waaraan gij denkt, als gij dien klank uitspreekt. Aan den stoel voor uw bed, waartegen gij het lange gebedje iederen avond zegt, — aan de groen saaien gordijnen voor het kerkraam, waarnaar gij Zondagmorgen zoo lang kijkt, — aan de kapitale letters van uw bijbeltje, — aan het kerkezakje met den langen steel, — aan leelijk gezang en een mufte menschenlucht. Wat gij met dien naam bedoelt, Johannes, is een belachelijk schijnbeeld, — in plaats van de zon, een groote petroleumlamp, waarop honderde en duizende mugjes hulpeloos zitten vastgeplakt.”

„Maar hoe heet dan dat Grootte Licht, Windekind? en tot wien moet ik dan bidden?”

„Johannes, het is alsof een schimmelplantje mij vroeg hoe de aarde heette, die met haar ronddraait. Was er een antwoord op uw vraag, gij zoudt het verstaan als een aardworm de muziek der sterren. Doch bidden zal ik u leeren.”

En met den kleinen Johannes, die in stille verwondering over Windekind's woorden peinsde, vloog hij uit het bosch omhoog, zoo hoog, dat over den duinrand een lange, als goud fonkelende streep zichtbaar werd. Zij vlogen voort, de grillig beschaduwde duinvlakte gleed onder hun blikken weg en breder en breder werd de lichtstreep.